

Sven Linderot

J kamp för fred och frihet

Stockholm 1941
Arbetarkulturs förlag

Introduktion

Efter undertecknandet av Molotov-Ribbentroppakten hösten 1939 och i synnerhet efter utbrottet av Finska vinterkriget (november 1939) hamnade det svenska kommunistpartiet (SKP) i en mycket besvärlig position. Detta beskrivs utförligt i Yvonne Hirdmans [Sveriges Kommunistiska Parti och 2:a världskrigets första år](#), i Alf Johanssons [De svenska kommunisterna och vinterkriget](#) och dokumenteras med artiklar ur kommunistpartiets press, främst dagstidningen *Ny Dag*, i [Kommunisterna och Andra världskriget 1939-40](#).

Att SKP hade det svårt och att dess politiska linje under dessa år inte var särskilt inspirerande för eftervärlden framgår inte minst av att när Arbetarkultur 1972 gav ut en samling med tal och skrifter av partiets dåvarande ordförande, *Linderot – Masslinjen* och med inledning av Per-Olov Zennström, då tog man inte med en *enda* text från denna period. I den Linderot-samling som gavs ut 1949, *Svensk arbetarrörelse i brytningstid*, ingår däremot 3 artiklar (från maj-december 1940), men de handlar ganska litet om den politik som man anser bör föras, utan de tar huvudsakligen upp den förföljelse som SKP utsatts för (transportförbudet, interneringslägren, förslagen att förbjuda partiet osv).

Föreliggande skrift, som således *inte* ingår i de ovan nämnda samlingarna, ger lite mer kött på benen. Den innehåller referat av ett tal av Linderot och 2 resolutioner från en konferens som SKP höll i februari 1941. Givetvis tas frågan om SKP:s legalitet upp, men tyngdpunkten ligger på kampen för fred och för Sverges ”nationella frihet”.¹ En viktig aspekt av detta är relationerna till omvärlden, givetvis Sovjetunionen, som ligger SKP varmt om hjärtat, men också Nazityskland. För att inte Sverige ska dras in i kriget måste man skaffa sig ”vänner”. Linderot säger bl a

.... i utrikespolitiken gäller det att skaffa sig så många vänner som möjligt. Ty vilken regim som än härskar i Tyskland så måste ur den revolutionära arbetarklassens synpunkt också Sverige föra en utrikespolitik som tar sikte på vänskapliga förbindelser med Tyskland, diplomatiskt korrekta förbindelser, inte ”vänskap” med den nazistiska ideologin och förtryckarmetoderna, utan statlig och diplomatisk vänskap som ger ömsesidiga fördelar. Vi måste dock se till att därvidlag inte en undfallenhetspolitik gör sig gällande som utan svärds slag berövar Sverige dess nationella oavhängighet.

Och i partikonferensens resolution står det:

Med Tyskland vars betydelse för Sveriges läge i nuvarande situation är mycket stor måste förhållandena vara vänskapliga och korrekta.

Sådana formuleringar ville man näppeligen stoltsera med senare, vilket nog är en viktig orsak till att Linderots tal inte ingår i något av samlingsverken.²

Martin Fahlgren (april 2012)

¹ Frågan om SKP:s legala status var givetvis inte längre lika brännande som under vinterkriget, vilket ju avslutades nära ett år tidigare.

² Linderots karakteristik av Finska vinterkriget som ”Mannerheims krig mot Sovjetunionen” är väl knappast heller något som man vill skylta med på 1970-talet.

Föreliggande skrift utgör en sammanfattning av Sven Linderots referat på Kommunistiska Partiets konferens den 22-23 febr. I detta tal behandlas en rad viktiga politiska frågor, frågan om den nationella självständigheten, den s. k. nordismen, det imperialistiska kriget och vårt lands neutralitet, socialdemokratismen för att nämna några av de viktigaste avsnitten. Vidare återfinnes partikonferensens resolutioner till det politiska läget och i fackföreningsfrågan.

Såväl talet som resolutionerna är värdefulla dokument som anger det kommunistiska partiets politik och taktik i nuvarande situation och visar arbetarklassen vägen i dess kamp för fred och frihet. Därför bör skriften spridas i massupplaga.

Förlaget.

Kommunistiska partiets kamp för fred och frihet

Sven Linderots tal på CK:s utvidgade möte

Kamrater! Det senaste året har ju varit ganska krävande för partiet på alla områden av dess verksamhet. Därom har redan i dag åtskilliga rapporter gett en viss bild. Det har talats om pressen och ekonomin, om alla de offer partikamraterna fått lov att bringa ekonomiskt för att så långt våra krafter förmår säkerställa partiets verksamhet. Jag har dock inte tänkt i min rapport dröja så länge vid vad som varit, utan skall bara göra ett par korta erinringar.

Det är ju karakteristiskt att partiet under hela det gångna året måste kämpa för sin legalitet. Huvudanloppet emot partiet börjar redan 1939 genom bannbullor från olika håll. Jag tänker därvidlag inte på tidningsartiklarna i pressen, där Nya Dagligt Allehanda, Social-Demokraten under Höglunds tid och andra tidningar krävde upplösning av partiet, utan jag tänker på de

auktoriserade bannbullorna framför allt från socialdemokratiska partiet och från Landsorganisationen som formulerades främst i cirkulär 1144.

Partiets kamp för sin legalitet

Alla i den "nationella samlingen" var ju eniga om att kommunistiska partiet på ett eller annat sätt skulle likvideras. Emellertid kunde man inte ena sig om att förbjuda partiet, men man vidtog en rad lagstiftningsåtgärder, i syfte att med dessa drabba partiet. Riksdagen antog nya lagar om spioneri i den naiva uppfattningen att kommunistiska partiet var en organisation för spioneri, riksdagen antog nya lagar om förräderi i den naiva uppfattningen att de hundratusentals arbetare, som tänker och känner kommunistiskt är "förrädare". Man vidtog en rad sådana åtgärder. Men framför allt gick man in för ekonomiska repressalier, annonsbojkotten och pressbyråns bojkott. Man hoppades därmed ekonomiskt kunna hindra kommunisternas verksamhet.

De svenska arbetarna har genom åren fått klart för sig varför kommunistiska partiet skall och måste finnas, de samlar pengar och gör alla möjliga andra uppoffringar av personlig karaktär, de gör alla möjliga kollektiva insatser för det parti de vet är nödvändigt för arbetarklassen. Våra klassfiender kan inte förstå detta. Socialdemokratins övre skikt har redan tappat kontakten med de bredare undre lagren bland folket, så de förstår det inte heller. Dessa hamnar därför i alla möjliga slags spekulationer om att kommunisterna får subsidier från Moskva o. s. v. De vill inte och kan inte heller förstå, att partiet genom alla prövningar uteslutande upprätthålles av svenska arbetare, svenska män och kvinnor som är medvetna om vad de vill.

Vår kamp för legaliteten har krönts med framgång hittills, såtillvida att partiet icke är upplöst. Det var naturligtvis mycket litet som behövde tillkomma under förra vintern för att partiet också skulle upplösas.

Men jag vill rikta er uppmärksamhet på en sak som i 6 olika former kommit till uttryck från våra fiender, både de borgerliga och socialdemokratiska — jag tror det är nyttigt att påpeka det. De säger nämligen: det lönar sig inte att upplösa det kommunistiska partiet, ty då fortsätter det bara sin verksamhet under jorden och då blir det svårare att kontrollera än när partiet har en legal politisk tillvaro. I detta tal från fiendernas sida ligger faktiskt en mycket stor portion respekt och erkännande åt partiet självt. Det måste ju ligga ett erkännande åt partiet i detta, när de säger att vi har en sådan idealitet och offervilja så det inte hjälper med hårda repressalier — man skulle endast kunna tänka sig fysiskt utrotande av kommunisterna för att nå eftersträvat resultat. Men när det börjar bli mer än hundratusen kommunister — Aftonbladet skrev efter förra valet "en hel bolsjevikisk arme" — här i landet, då är det inte så lätt att utrota dem.

Fullmaktslagar ligger dock i tillräcklig utsträckning dukade på regeringens bord, så den kunde när som helst besluta om förbud för vårt parti. Förresten skulle den kunna utfärda sådant förbud om än inte fullmaktslagarna fanns — det finns ingen respekt för lagarna på det hållet. Transportförbudet är redan det ett grundlagsbrott.

Vi har sålunda lyckats bevara vår legala tillvaro som parti. Men med transportförbudet för partipressen och övriga åtgärder mot vår press, påtryckningarna med mötesförbud — exempelvis i Stockholm där Stockholms stadskollegium vägrar oss att hyra lokaler för möten — med Folkets Hus i olika delar av landet stängda för partiet måste vi konstatera att vår kamp för legalitet inte nått ett sådant resultat under senaste halvåret som vi borde kunna nå. Vi måste tillkämpa oss de rättigheter som andra partier åtnjuter enligt de s. k. demokratiska författningarna.

Vidare kan vi konstatera att både vår fackliga ledning i partiets central och i våra lokala organisationer rustat sig för att återerövra förlorade positioner i fackföreningarna från förra vintern. Detta

arbete har förberetts på den fackliga fronten för att där uppnå full legalitet, och fackföreningarna har börjat att upphäva cirkulär 1144.

Jag tror att den senaste tidens kampanj mot kommunisterna i fackföreningarna har sin förklaring möjligen delvis i nervositet i anledning av läget i Finland eller vissa andra fruktade utrikespolitiska komplikationer, i anledning av de ökade svårigheterna i landet, dyrtiden och annat. Att vår ställning till ramavtalet och de olika avtalen omfattades med allt större sympati, tror jag, var en av huvudingredienserna i reformistledarnas soppa, när de kokade ihop den nya kampanjen. Det är klart att cirkulär nr 3 i Metall är ett resultat av vår frammarsch i fackföreningarna. Det är således ett tecken på vår styrka och inte på svaghet.

Nej, kampanjen är ett resultat av vår frammarsch — och inte bara av vad vi nått i fackföreningarna utan även av framgångarna i andrakammarvalet. När det visade sig att vi ökade vårt sammanlagda röstetal med nära 5.000 röster blev man säkert chockerad.

Efter att ha gjort en detaljkritik av distrikten ifråga om riksdagsvalet, fortsatte Linderot: Jag slutar denna återblick med att citera vad partikonferensen förra året sade såsom sin uppfattning, den konferens som hölls under en mycket hetsig period:

Konferensen konstaterar med tillfredsställelse, att partiet bestått det hårda prov det ställts inför och att medlemsmassorna med fullt förtroende sluter upp bakom den eniga centralkommittén, att medlemmarnas offervilja jämte de av ledningen genomförda besparingsåtgärderna säkrat Ny Dags och den övriga kommunistiska pressens utgivning.

Jag tror att partikonferensen kan vara överens med politiska byrån om värderingen av den gångna verksamheten såsom tillfredsställande, såtillvida att partiet bestått provet som bolsjevikiskt parti. Detta utesluter inte nödvändig kritisk prövning av vårt partis verksamhet. Utan en sådan fortgående självkritisk prövning kommer partiet att stagnera och stagnation betyder tillbakagång.

Partiets verksamhet under krigets betingelser

Efter en allmän översikt av krigsläget yttrade talaren: Vi har fortfarande att inrikta vår verksamhet enligt den allmänna uppgift som Kommunistiska Internationalens ledare, Dimitrov, ställde i oktober 1939 då kriget bröt ut, då han i en stor artikel visade Kommunistiska Internationalens ståndpunkt till det pågående kriget:

Historien ställer nu arbetarklassen i de kapitalistiska länderna uppgifter av den största betydelse. Det tillkommer den att föra ut miljoner människor ur krigets helvete, att rädda sina länder och sina folk från ruin, förödelse och undergång. Endast arbetarklassen i spetsen för de stora massorna av bönder och arbetande i städerna är i stånd att bjuda bourgeoisin och imperialismen det beslutsammaste motstånd, förmår göra slut på dess blodiga, brottsliga verk och för alltid avskaffa de orsaker, som framkallar de imperialistiska kriget.

Däri ligger ju koncentrerad den generalinje vi måste följa, den stora huvuduppgiften som arbetarklassen i alla länder har att kämpa för. Kamrat Dimitrov säger i fortsättningen:

Den historiska roll, som arbetarklassens kommunistiska förtrupp har sig ålagd, består i nuvarande ögonblick i att organisera denna kamp och att gå i spetsen för den. För att kommunisterna framgångsrikt skall kunna utföra denna roll, måste de ge en förebild i fråga om en riktig förståelse av detta krigsväsen och i grund krossa den legend om dess förment antifascistiska, rättvisa karaktär, som de socialdemokratiska ledarna så ivrigt sprider. *Att upplysa massorna om sakens verkliga förhållande, upplysa och än en gång upplysa* — det är i dag framför allt den viktigaste förutsättningen för massornas mobilisering till kamp mot det imperialistiska kriget och den kapitalistiska reaktionen.

Utvecklandet av en verkligt bred rörelse mot det imperialistiska kriget och reaktionen kan ha framgång

endast i det fall, att kommunisterna verkar och kämpar mitt ibland massorna själva, lyhört följer deras stämningar, uppmärksamt lyssnar till deras röst, behjärtar deras nöd och lidanden. Kommunisterna får inte ila i förväg. De måste uppställa paroller, som motsvarar den givna konkreta situationen och som är förståeliga och vinner gehör bland arbetarklassens massor, bland de arbetande i stad och på land. Samtidigt måste de ständigt marschera i spetsen för massrörelsen och leda den fram till de mognande, nya uppgifternas lösande.

Jag har redan talat om att denna förståelse finns i vårt parti, och jag tror inte att ifråga om den allmänna politik som vi under denna krigsperiod har att följa, något mer är att tillägga.

Däremot skulle jag vilja taga upp några problem som under de här krigsmånaderna från september 1939 till nu har stått till diskussion, exempelvis

Frågan om neutraliteten

Gustav Johansson skrev en broschyr efter Münchenuppgårelsen, en mycket bra broschyr, ”Den stora illusionen”. Han visade vilket illusionistiskt trolleri man bedrev med frasen om neutralitet, han visade att den sandlerska neutraliteten inte var någon neutralitet, han visade att intet land kunde skydda sig genom en proklamation om neutralitet. Allt detta var riktigt. Men det uppstod även en uppfattning, att egentligen kan inte kommunisterna någonsin ställa krav på neutralitet som en politisk paroll i en krigsfråga, och den uppfattningen hade ju mycket starka skäl att bygga på. Under tidigare världskrig ställde vi inte neutralitetsparollen proletärt revolutionärt, utan i våra länder där vi var för neutraliteten var vi för den av pacifistiska skäl. De flesta som kämpade mot kriget gjorde det nästan uteslutande utifrån pacifistiska ståndpunkter och inte från marxistiska och revolutionära.

Frågan löstes sedan genom det finsk-ryska kriget. Ty under detta krig krävde vi neutralitet — ensamma i hela Sverge. Regeringen framträdde som ”icke krigförande”, understödde Mannerheims krig mot Sovjetunionen. Och det var klart att en paroll om att Sverge skulle iakttaga strikt neutralitet var ur arbetarklassens synpunkt helt riktig. Vi begärde inte att Sverge skulle marschera upp på Sovjetunionens sida, vi begärde intet understöd åt Sovjetunionen. Vi begärde endast neutralitet. Parollen blev därigenom klar — vi ville att Sverge skulle avstå från att blanda sig i denna konflikt. För Sverges del var detta en fredsparoll eftersom Sverge genom en falsk utrikespolitik befann sig på randen till krig.

Vi kan med stolthet konstatera, och vi kommer också i historien att få rätt, att vi var de enda, som ställde en för svenska folket riktig paroll under finska kriget.

Det grekiska exemplet

En annan fråga är parollen från förra världskriget om nederlag för den egna regeringen i imperialistiska krig. Lenins och Stalins läror och den rika teoretiska litteratur vi däri har till hands hjälper oss att lösa dessa frågor.

Men vi måste även här akta oss att schematisera. För att göra spørsmålet mer konkret kan vi ta det grekiska kriget. Skall kommunisterna och arbetarna i Grekland kämpa med i armen för att jaga italienarna från Grekland, eller skall man säga att detta Grekland gått i den brittiska imperialismens ledband, att deras krig är ett led i det stora imperialistiska kriget och att arbetarna i Grekland därför skall kämpa för den egna regeringens nederlag? I Grekland härskar ju en fascistisk regim. Den nyss döde Metaxas var en fascistisk diktator som satte kommunisterna i fängelse och utövade starka repressalier mot arbetarna. För min del har jag haft den uppfattningen att i den situation, vari Grekland befann sig när det blev angripet av Mussolinis Italien skulle arbetarna kämpa mot inkräktarna utan att glömma fienden i det egna landet, de grekiska

fascisterna, och att de också måste jagas bort, och att engelsmännen också skulle bort från Grekland. Men de grekiska arbetarna kan inte kämpa på två eller tre militära fronter på en gång. De måste så att säga lösa dessa problem i tur och ordning.

I senaste numret av den instruktiva och lärorika tidskriften *Världen i Dag*, som inom parentes sagt har alldeles för liten upplaga inom partiet, skriver en av de ledande kommunisterna i Grekland följande:

I verkligheten har de italienska imperialisterna förberett och inlett detta krig, som ett konsekvent fullföljande av sina imperialistiska rovplaner gentemot Grekland; de har börjat det för att tillfredsställa sitt maktbegär, som åstundar det absoluta herraväldet över Medelhavet, dess kuster, öar och sjövägar och herraväldet över Balkanländerna . . .

Bara sättet att gradera visar vad han egentligen vill säga oss i denna artikel.

Det är en oförtydlig förklaring att det är riktigt av grekiska folket att kasta sig mot italienarna såsom inkräktare, och därmed är frågan om det italiensk-grekiska kriget riktigt ställd såsom jag tror.

Artikelförfattaren fortsätter:

Det grekiska folket måste emellertid också inse, att skulden för detta krig, som kostar dess bästa söners blod, drabbar inte blott de italienska utan även de engelska imperialisterna och även den egna borgarklassen.

Det är klart, att denna folkfientliga och reaktionära politik, inriktad på att omsätta landets strategiska läge i högsta möjliga vinst, inte motsvarar det grekiska folkets intressen. Den grekiska bourgeoisins mål i detta krig motsvarar denna politik. De grekiska arbetarna och arbetande har emellertid ingenting att skaffa med dessa mål. Det är fullständigt förstäeligt och riktigt, att de kastar sig emot den imperialistiske inkräktaren — som åsyftade att erövra det grekiska territoriet och underkasta det grekiska folket främmande herravälde — och med all kraft håller honom borta från sina gränser. Och de handlar likaså riktigt, när de vänder sig mot den grekiska bourgeoisin, som söker missbruka massornas anti-imperialistiska stämning och frihetskärlek för att dölja sin egen medskyldighet för detta krig och sina egna profitsyften samt under parollen ”nationellt befrielsekrig” söker förleda arbetarklassen och folkmassorna till en borgfredspolitik. Den grekiska arbetarklassen och det grekiska folket vill befria sitt land från slaveriet och förmyndarskapet under alla imperialistiska makter, från allt förtryck och all utsugning genom främmande kapitalister och den egna bourgeoisin. Greklands arbetarklass är för största möjliga förstärkning av det grekiska folkets försvarskraft, genom att de medborgerliga demokratiska fri- och rättigheterna för det arbetande folket återinföres, genom att terrorn avskaffas och de politiska fångarna frigges och genom att krigsbördorna lägges på de rika.

Det är nödvändigt att i vårt parti härskar klarhet i dessa problem eller att kamraterna åtminstone har nyckeln till dessa problem klar, så de kan lösa dem också när de framträder under nya former och när det uppstår nya situationer.

Partiets kamp för Sverges fred

Därmed övergår jag till de speciella förhållandena här i Sverige. Vad Sverges läge angår så kan jag fatta mig kort. Krigsfaran har varit synnerligen akut i en del situationer, men den har för ögonblicket dragit förbi. Detta präglar också de svenska statsmakternas politik. Men det kan ju bli mycket hastiga svängningar i situationen, och vi kan inte komma ifrån att det som främst karakteriserar det läge vari vi befinner oss är inte frånvaron av krigsfara utan det oerhört förändrade förhållande vi befinner oss i genom kriget och den latent krigsfara som ligger över landet. Det är det väsentliga och det måste vi utgå ifrån i vår svenska politik. Därför måste vi utveckla vår aktivitet, se till att vi har klara linjer och kan vinna förståelse för dem på den utrikespolitiska

fronten. Ty främst av allt är frågan om krigsfaran en fråga om vilken utrikespolitik Sverige bedriver. Det är ju klart att ett ”oresonligt” överfall kan komma, att en makt ockuperar landet oavsett vilken politik som föres. Den utrikespolitik landet för spelar dock en oerhört viktig roll. Vi måste ställa den frågan i centrum för uppmärksamheten när vi behandlar det aktuella läget.

Vi har ju formulerat våra ståndpunkter och har intet att ändra i det fallet. Det är möjligen någonting som vi skulle kunna nyansera — men intet finns att revidera. Vi har sagt att Sovjetunionen har räddat Sverige från att dras in i kriget. Vi vill emellertid inte fränkänna vårt eget parti en viss del av hedern att ha räddat Sverige från kriget, ty den kamp mot kriget vi förde — om än folket stod under psykos och inte hörde mycket av vad vi sade — bidrog dock något till att dämpa krigsaktivisterna under förra vintern. Vissa grupper av bönderna ville ju inte heller gå in i något krig för den finsk-ryska konfliktens skull. Någon översvallande lust därtill fanns väl inte heller bland de inkallade i främsta linjen. Men att krigspsykosen var mycket stark är klart i alla fall. Om vi alltså inte kan fränkänna dessa inre orsaker deras värde, så kan vi dock stå fast vid att Sovjetunionen räddade Sveriges fred, därför att Sovjetunionen inte är något imperialistiskt land. Det erövrade inte Finland.

Det läge vi befinner oss i kräver klart att Sverige utvecklar vänskapliga förbindelser med Sovjetunionen, vilken dels kan hjälpa oss att hålla oss utanför kriget och dels kan hjälpa vår folkförsörjning. Detta måste vara grundläggande för den svenska utrikespolitiken.

Vad så angår ställningen till Tyskland synes väl för många saken litet svårare. Vi kämpar ju mot nazismen, mot Hitler och alla fascistiska förtryckare av vad slag de vara månne, solidariskt med den internationella arbetarklassen. Men att härför driva den svenska politiken i fientlig riktning mot Tyskland skulle vara fel. Att vi bekämpar den nazistiska politiken i tidningar och tal o. s. v. är naturligtvis riktigt och vi kommer naturligtvis att fortsätta därmed. Men den svenska utrikespolitiken måste följa det råd som Molotov en gång gav, nämligen att i utrikespolitiken gäller det att skaffa sig så många vänner som möjligt. Ty vilken regim som än härskar i Tyskland så måste ur den revolutionära arbetarklassens synpunkt också Sverige föra en utrikespolitik som tar sikte på vänskapliga förbindelser med Tyskland, diplomatiskt korrekta förbindelser, inte ”vänskap” med den nazistiska ideologin och förtryckarmetoderna, utan statlig och diplomatisk vänskap som ger ömsesidiga fördelar. Vi måste dock se till att därvidlag inte en undfallenhetspolitik gör sig gällande som utan svärdsdrag berövar Sverige dess nationella oavhängighet.

Den nationella friheten

Jag nämnde den nationella oavhängigheten. Det är nödvändigt att partiet ställer den nationella frågan riktigt, i synnerhet nu, när frågan om den nationella friheten, den nationella oavhängigheten och frågan om huruvida vi är beredda att försvara den nationella självständigheten är så aktuell. Kamrat Hilding Hagberg deklarerade efter en frågad riksdagen, att vi är beredda att ”försvara den nationella oavhängigheten mot vem det vara månne”. Sedan sökte riksdagsman Nilsson från Göteborg göra Hagberg till ”protokollförfalskare”. Nilsson blev emellertid kvar på slagfältet, skalperad och tillintetgjord. Men denna diskussion löser inte hela frågan om vår ställning till nationen och jag tror att det i den frågan råder viss oklarhet i partiet.

Vi har nog genom något för kortfattade formuleringar bidragit att väcka ett visst missförstånd ute bland arbetarna, en oklarhet som är av två slag. En del tror att vi innerst inne har gått över på den ”nationella fronten”, men söker rent formell avgränsning från den s. k. nationella samlingen. Andra åter tror att vi bara söker manövrera oss ut ur ett svårt läge och i verkligheten är fiender till nationell frihet. Båda dessa uppfattningar är felaktiga.

Stalin skrev en artikel redan år 1904 om nationalitetsfrågan, och jag vill ur denna ge ett par citat som jag anser mycket lärorika. Stalin börjar denna artikel på följande sätt:

Allt flyter . . . Samhällslivet förändrar sig och med det också ”den nationella frågan”. Till olika tider beträdes kampens arena av olika klasser, och varje klass uppfattar ”den nationella frågan” på sitt sätt. Det är klart att ”den nationella frågan” *tjänar olika intressen* till olika tider och antar olika schatteringar, beroende av *när* och av *vilken* klass den rullas upp.

Han säger på ett annat ställe i samma artikel:

En ny klass, *proletariatet*, har beträtt kampens arena och därmed har en ny ”nationell fråga”, *proletariatets ”nationella fråga”* uppstått. Liksom proletariatet skiljer sig från adeln och bourgeoisin, skiljer sig ”den nationella fråga” som ställts av proletariatet från adelns och bourgeoisins ”nationella fråga”.

De ”nationella åskådningarna” är sålunda tidsbestämda och klassbestämda. Vår uppgift är att företräda de klassmedvetna arbetarnas synpunkt på den nationella frågan i Sverge. Vi måste dra upp en rågång mot de nationalister och chauvinister, som söker fånga de svenska arbetarna och bönderna på sina limspön genom att fria till deras vilja att bevara Sverge såsom en fri nationalstat, som söker använda dem för sina chauvinistiska, reaktionära och kapitalistiska intressen. Vi måste visa att den nationella friheten förutsätter frihet inom nationen, vilket emellertid inte får förstås mekaniskt så att vi först i ett socialistiskt Sverge vill kämpa mot inkräktare. Det är vi beredda att göra även i ett borgerligt Sverge.

Vi måste även göra klart för oss att frågan om den nationella oavhängigheten icke är någon dogm, något orubbligt, utan underkastad utvecklingens lagar. Lika väl som små stammar och mindre grupper genom utvecklingen blivit sammanfattade i nationer och nationalstater, så kommer även nationerna en gång att försvinna och ge plats för högre mänskliga enheter.

Sålunda måste vi, när vi talar om vår vilja att försvara den nationella oavhängigheten, samtidigt hålla arbetarklassens internationalism levande mot chauvinismen.

När vi säger att vi vill försvara den nationella oavhängigheten, att vi värderar vissa nationella särdrag, t. ex. vårt språk, och vill fritt kunna utveckla vår kultur på det svenska språkets grundval så är vi därför icke nationalister, utan vi är för nationell frihet så länge denna nationella frihet är historiskt betingad, nödvändig och progressiv.

Vi ställer alltså frågan om nationen, om arbetarklassens ställning till nationen, på ett nytt sätt enligt marxismens grundsyn.

Den s. k. nordismen

I det sammanhanget några ord om ”nordismen”. Den har nämligen rätt stor betydelse. Genom att Norge och Danmark blivit undertryckta har det uppstått en mycket stark rörelse i Sverge. Men det var inte det väsentliga för nordismens apostlar, utan det väsentliga för dem var finska kriget. Det finns nu ett samfund som heter Nordens Frihet och en tidning med samma namn, vilken är fylld av de mest tanketomma floskler som kan läsas i en tidning på en gång, och det vill inte säga litet. Men man kan se inte bara i Nordens Frihet utan överallt i dagspressen, icke minst i den socialdemokratiska pressen, hur den ”nordiska tanken” odlas. Och om man söker tränga igenom alla fraserna och fråga: vad är då denna nordism, denna nordiska, ödesbestämda, historiska ödesgemenskap, o. s. v., så finner man bara tomhet. Man talar om Norden, om ”finnarna och vi” som blodsfränder, om finska skogens dystra sus, västerhavets svall — och det är inte så litet tungomålstaleri med i spelet.

Vi har emellertid politiskt sett all anledning att ta upp detta och mota Olle i grind. Vi har

visserligen besläktade språk i Skandinavien, och från Danmark har vi hämtat idén om folkhögskolan som vi fått av Grundtvig. Men vad har vi annars fått? Varifrån har Sverige fått sin kultur? Ja, ifråga om vitterhet och målar Konst har Frankrike varit storleverantör. Vår liberala demokrati (medan den ännu tillämpades) har vi hämtat från England. Vår arbetarrörelse har vi fått från Tyskland och även vetenskapen har haft sin huvudsakliga förankring i Tyskland. Svenskar har studerat vid tyska universitet, och de flesta moderna doktorsavhandlingarna har skrivits på tyska — inte på danska.

Det finns ingen ”nordisk tanke”. Inte tänker Fritz Clausen och Aksel Larsen på samma sätt, inte kan man göra en syntes av deras tänkesätt och kalla det för den ”nordiska tanken”. Lika litet kan man göra det med exempelvis Knut Hamsun och Erik Blomberg, eller av Gustav Johansson i Ny Dag och Ivar Anderson i Svenska Dagbladet, eller av Wenner-Gren och textilarbetare Pettersson. Man går faktiskt och lurar på arbetarklassen en falsk uppfattning och utnyttjar den i krigsaktivistisk riktning.

Det är partiets uppgift att göra upp också ideologiskt med dessa människor och visa arbetarklassen att de med allt detta bara skapar dimbildning för att i töcken och mörker kunna leda massorna vart dessa herrar vill.

Vi vill det finska folkets väl, det norska och danska folkets väl. Vi understödjer frihetskampen som de norska bröderna för mot ockupanterna, vi understödjer frihetskampen i Danmark. Men det gör inte Quisling och Clausen.

Vi ställde ju på sin tid frågan om ett nordiskt försvarsförbund. Detta strider dock inte på något sätt mot det jag här framhållit. Vad lade vi då in i parollen om ett nordiskt försvarsförbund? Vi hävdade att de små nordiska länderna var hotade av en stormakt, men vart och ett var för svagt att ensamt försvara sig. Därför behövdes samverkan mellan dessa länder och därtill stöd från Sovjetunionen. Så ställde vi frågan då. Och det var riktigt, det var en realpolitisk paroll i dåvarande situation i syfte att bevara freden. Men de som nu är ”nordister” de avböjde då. Nu vill de bilda ”militärallianser” sedan tre av Nordens fem länder ockuperats av tyskar och engelsmän. Vi måste resa de nordiska ländernas arbetare och bönder till kamp för fred och frihet mot krigsaktivistiska ”nordister”.

Om vi vill befämja en sådan politik som jag här talat om så måste vi fota vår kamp på en riktig inrikespolitik och söka vinna massorna, få dem att lyssna, samla, leda och organisera dem. *Detta kan vi inte utan att formulera de krav som massorna själva uttalar, som rör sig om brödet, bekymren för dagen, om krisbyråkratin, om de inkallades ersättningar, om avlöningarna, om ramavtal och andra avtal, om kompensation för dyrtiden.* Den grundlinje vi här tidigare slagit fast, kamp för bevarande av arbetarklassens levnadsstandard, vidhåller vi. Att massorna inte kunnat försvara sin levnadsstandard beror på att de i alltför hög grad är fångna under socialdemokratiskt inflytande ännu.

Vår ställning till socialdemokratismen

Kamrat Linderot övergick därefter till den aktuella fackliga situationen och reformistledarnas splittringskampanj. Talarens synpunkter i dessa frågor är sammanfattade i en särskild resolution som antogs enhälligt av partikonferensen och är avtryckt i detta häfte.

Linderot fortsatte:

Till sist några ord om kampen mot socialdemokratismen. Vi hade ju bara 102.000 röster i senaste valet och socialdemokraterna hade över en och en halv miljon röster. Det är klart att det måste finnas differenser bland alla dessa, även bland ledarna. Men framför allt måste vi differentiera

mellan massorna och ledarna samt söka vinna massorna för en kamp mot den nuvarande socialdemokratiska ledningens kurs. Vi måste visa, att när vi före storkriget ställt förslag om enhetsfront med socialdemokratiska partiet så var det vår förhoppning att finna en linje för att få dem att bryta klassarbetet med bourgeoisin. Kriget ställde oss inför nya förhållanden. Vi kan inte tala om enhetsfront med socialdemokratiska partiet i dag. Vi vill enhetsfront med massorna, men ställer inte ens förslag om enhet med den socialdemokratiska ledningen.

Slutligen några ord om kommunistiska partiet. Jag har tidigare talat om vår kamp för legaliteten. Jag behöver därför inte upprepa att denna kamp för legalitet naturligtvis skall fortsätta på alla lämpliga sätt. På olika områden skall vi försöka tränga fram. Men de som tror att en sådan legalisering av partiet bättre skall kunna gå för sig inom fackföreningarna eller på andra områden genom att vi uppträder undergivet och undfallande de har tagit fel, ty då vinner vi aldrig någonting. Vi måste alltid ta hänsyn till föreliggande omständigheter och den situation i vilken vi befinner oss. De som var undfallande under hetsen vid finsk-ryska kriget har fått känna det och lida dyrt för det.

Kaderproblemet och skolningsarbetet

Vår kaderpolitik måste förbättras. Jag måste därvid på nytt ta upp den gamla frågan om att dra in våra kvinnor i ledande instanser för att alltid ha ersättning för de män som kommer bort från partiarbetet genom inkallelser o. dyl. Förutsatt att vi dag fick en krigsmobilisering. Hur blir det då med partiet? Vem skall då rycka in i ledningarna? Vem skall se till att parollerna kommer ut till medlemmarna? Det får kvinnorna göra i mycket hög grad, liksom ungdomen. Ungdomsförbundet kommer vi senare att tala mer om här. Men jag vill inte jämställa denna fråga om efterväxten genom ungdomsrörelsen med frågan om kaderpolitiken ifråga om kvinnorna. Men på bägge områdena kan vi notera stora försummelser, och det är nödvändigt att vi på allvar tar fasta på dessa uppgifter. När vi satt organisationsfrågan såsom en särskild punkt på dagordningen är det just meningen att ge ytterligare argument för en annan kaderpolitik, speciellt vad angår kvinnorna.

Till sist. Vad är det som gjort att vi kunnat genomgå de tämligen hårda prov partiet genomgått under de senaste åren? Jo, det är att partiets kader tillägnat sig de bolsjevikiska grundidéerna, genom att kämpa, läsa och studera, genom att den tillägnat sig Stalins och Lenins, Marx' och Engels' läror. Jag tror att framför allt studiet av partihistorien varit oss till stor nytta.

Om vi tillägnar oss en bolsjevikisk teori, erfarenhet och rustning så långt var och en förmår och möjligheter finns, så kommer vi att bli oslagbara. Men det förutsätter enhet i partiet. Jag vill bara lägga detta på hjärtat hos er: Bevara enheten som eder ögonsten. Sammanhållning, disciplin och enhet i partiet, en bolsjevikisk teoretisk rustning, en proletär hårdhet i nävarna, har vi det, då kommer vi att marschera framåt och lösa våra uppgifter. (Applåder.)

* * *

Den politiska resolutionen från centralkommitténs konferens

1. Den internationella situationen präglas fortfarande av det pågående imperialistiska kriget. Förenta staternas öppna understöd åt den engelska imperialismen i kampen mot den tyska och italienska imperialismen, Greklands indragande i kriget, Japans fortsatta erövringskrig i Kina, spänningen i Stillahavsområdet, febertillståndet på Balkan — allt detta tyder på att kriget blir långvarigt och hotar att utveckla sig till ett världskrig vars flammor kommer att omsluta alla världsdelar. Detta ställer arbetarklassen i alla länder inför oerhörda kampuppgifter, inför uppgifterna att i internationell solidaritet och kampgemenskap, i spetsen för alla andra fredsträngande krafter, erövra en varaktig fred genom att skapa fredsregeringar och störta alla imperialistiska krigsregeringar, avskaffa krigens orsaker och trygga freden och friheten för folken genom socialismen.
2. Läget i Sverige har fått sin särskilda karaktär genom den blockad av utfartsvägarna västerut, som är ett resultat av den tyska ockupationen av våra västra grannländer, av den överhängande faran att dras in i kriget samt av faran för att landet genom eftergifter gentemot stormaktsanspråk utan direkta krigshandlingar helt förlorar den nationella självbestämmanderätten.
3. *Genom detta läge ställes fortfarande frågan om Sverges utrikespolitik, tryggandet av freden och försvaret av den nationella oavhängigheten i främsta planet.*
Den omedelbara krigsfara för Sverige som uppkom på vintern 1939-1940 genom att regeringen övergav den officiella neutralitetslinjen och uppträdde som understödjande, ”icke krigförande” part på Finlands sida i kriget mellan Finland och Sovjetunionen liksom den överhängande krigsfaran i april 1940, då det imperialistiska kriget svepte in över Norge och Danmark, ävensom spänningen på eftersommaren har för tillfället dragit förbi, och Sverige har hittills undsluppit att dras in i kriget inte minst tack vare att kommunistiska partiet förde en orygglig kamp för freden, att motstånd restes mot krigsaktivisterna av det arbetande folket, särskilt på landsbygden, *och framför allt tack vare att Sovjetunionens fredspolitik och dess särskilda intresse av att bevara freden i östersjöområdet var en tyngre vikt i den internationella politikens vågskål än de krafter inom och utom Sverige som ville dra landet med i krigsvirveln.*
Fara för tvära omkastningar föreligger dock alltså.
4. Dessa fakta nödvändiggör i folkets intresse ovillkorligt en utrikespolitik, som, syftande till fred och vänskap *med alla länder och folk*, framför allt söker skapa vänskapliga och politiskt korrekta förbindelser med Sovjetunionen, som hittills varit det enda yttre skyddet för Sverges fred, genom vars stöd ett svenskt hävdande av neutraliteten och självständigheten kan underlättas, genom vilket land Sverige kan tillföras för folkförsörjningen nödvändiga produkter och skaffa avsättning för svenskt arbete för att möta den starkt växande arbetslösheten. Med Tyskland vars betydelse för Sverges läge i nuvarande situation är mycket stor måste förhållandena vara vänskapliga och korrekta. Detta utesluter icke verksamt stöd i lämpliga former åt folkens frihetskamp i de ockuperade länderna.
En utrikespolitik av denna art utesluter dock sådana eftergifter för andra staters anspråk som i väsentliga delar upphäver den nationella självbestämmanderätten och neutraliteten.
5. För att kunna genomföra en dylik utrikespolitik måste storfinansens möjligheter att påverka kursen och avgörandena likvideras. För detta kräves också en upprensning med krigsaktivisterna av alla riktningar. Inflytelserika civila och militära personer propagerar för ”modig uppslutning” på Tysklands sida, för en nazistisk ”nyordning” av världen, andra vill koppla

Sverges öden samman med Cityfinansens ”demokrati” och imperialistiska krigsmål, åter andra — oftast i förbund med ovan nämnda kategorier — fantiserar om att Sverige skall alliera sig med Finland i något slags ”revanschkrig” mot Sovjetunionen. Alla dessa riktningar och strömningar och deras enskilda agenter i olika förklädnader måste isoleras och ställas utanför allt inflytande på den svenska politiken.

Häri inbegripes även den brokiga samling som har sin hemvist i ”Nordens Frihet”. De representerar en ”nordism” vars realbestämning de ej förmår klargöra men vars politiska målsättning är krigsaktivistisk och ofta uttryck för en svensk imperialism (Sverige som ”ledarstaten” i Norden).

6. Gentemot alla dessa för Sverges folk, för dess fred och nationella oavhängighet farliga krafter gäller det att mobilisera alla som verkligen vill en svensk politik för fred och frihet.
Framför allt måste arbetarklassen frigöras från den chauvinism och den nationalistiska dimbildning, som alla folkfiender strävar att upprätthålla. Arbetarklassens internationalism måste återuppväckas och paras med en nationell fredsvilja, vilken även förutsätter frihet inom nationen, och denna måste bli grundvalen för svenska folkets kamp för att försvara Sverges nationella frihet mot vem det vara månne som utifrån eller inifrån hotar densamma.
7. Förutsättningen för att nå resultat i dessa strävanden är att den *inrikespolitiska kursen lägges om*. Krafterna måste inriktas på att genomföra en betydande minskning i rustningsutgifterna, att lägga krisens bördor på de bärkraftigas axlar, försvara de arbetande massornas levnadsstandard, och därmed göra slut på de förhållanden som nu tillåter de rika att hösta in jätteprofiter och ytterligare berika sig på krisen, medan det skapande arbetets folk i stad och på land genom arbetslöshet, skatteutplundring, prisstegringar och andra former för ”standard-sänkning” drives till svältgränsen.
8. Denna oeftergivliga kamp för de ekonomiska dagskraven fordrar en lika energisk kamp för bevarandet av folkets demokratiska fri- och rättigheter. Statsmakternas oavåtliga ingrepp i de demokratiska rättigheter som folket tidigare tillkämpat sig måste få ett slut, systemet med ”fullmaktslagar” måste ändras, transportförbud och andra repressalier mot den för sin rätt kämpande arbetarrörelsen och dess kommunistiska parti måste upphöra för att folkets försvarskraft i kommande tider skall kunna stärkas.
9. En sådan yttre och inre kurs i den svenska politiken kan ej genomföras av en ”samlingsregering” där reaktionen och storfinansens i viktiga frågor utövar ett avgörande inflytande. En nationell samling på en sådan grundval som den på vilken nuvarande regering bygger sin regeringsmakt är falsk. Den fotar sig på klassförsoningens illusion och upprätthålles av bourgeoisin så länge som den utgör den effektivaste metoden att trygga de ekonomiskt härskande skiktens privilegier och övervältra krisbördorna på massornas axlar. Därför måste det arbetande folket, som är bundet vid sitt land, vid sin fabrik, vid sin täppa och sin torva, och som älskar sin fosterbygd, skapa sin egen enhet i kamp mot det fosterlandslösa kapitalet och mot alla de folkets härskare och herrar vilkas fosterlandskärlek heter profit. På sådan grundval kan en folkmassornas nationella enhet skapas, mot den falska och lögnaktiga ”nationella samling” som i dag ges ut som äkta vara, och på en sådan grundval, i kamp för massornas sanna intressen kan en regeringsmakt skapas, som genomför en för folket och landet riktig och nyttig politik.
10. Förutsättningen för att skapa en sådan enhet bland folket är att massorna frigöras från socialdemokratismens skadliga och förlamande inflytande. Socialdemokratiska partiet har i allmänna val vunnit majoriteten i den svenska riksdagen. Denna majoritetsställning missbrukas till genomförandet av en för massorna skadlig politik. Sedan socialdemokratin fått parlamen-

tarisk majoritet genomföres från statens sida en oerhörd utplundring av de breda folkmassorna genom skatter och pålagor, prissfördyringar och annan brandskattning av de fattiga som saknar motstycke i senare tids historia. Socialdemokratiska partiet har i sin hand hela bestämmanderätten i ledningen för Landsorganisationen med dess nära 1 miljon medlemmar. Denna ställning missbrukar socialdemokratin på det grövsta och genomför en ledardiktatur över medlemmarna, som berövar dessa alla grundläggande demokratiska rättigheter. De får ej ens yttra sig i sina egna avtalsfrågor eller välja sina egna styrelser i fackföreningar och verkstadsklubbar (Metall).

För Sverges arbetande folk är det i dag en livsfråga att bryta dessa socialdemokratiska ledares herravälde och skapa en förnyelse av den svenska arbetarrörelsen på demokratisk och socialistisk grundval.

11. *Sverges kommunistiska parti ställer såsom sina aktuella uppgifter i dag att med hela sin kraft kämpa för en sådan yttre och inre politik vars huvudpunkter här ovan utformats. Det söker i dag förena det arbetande folkets krafter till försvaret av freden, landets självständighet, massornas levnadsstandard och de demokratiska fri- och rättigheterna. Kommunistiska partiet är medvetet om sitt ansvar inför den svenska arbetarklassen. Såsom en oskiljaktig del av denna arbetarklass, såsom det enda arbetarparti i detta land som kämpar på demokratisk och socialistisk grundval skall partiet trots alla förföljelser, trots allt genomföra sin historiska mission.*

Slå vakt om fackorganisationerna!

CK-konferensens resolution i den fackliga frågan

Den svenska arbetarklassen har under ett halvt århundrade byggt upp en facklig organisation på demokratisk grundval. Den grundläggande principen har varit alla lönearbetares gemensamma intressen att mot kapitalets makt kämpa för bättre ekonomiska och sociala förhållanden. Under decenniernas hårda strider har också fackföreningsrörelsen förmått att tillkämpa arbetarna betydande förbättringar i livsvillkoren. På fackföreningsrörelsen, som nu omsluter nära en miljon medlemmar, har socialdemokratin i huvudsak byggt sina parlamentariska positioner, skaffat sig majoritet i riksdagen och därigenom möjlighet att leda landets politik, tränga tillbaka kapitalets krafter och förbättra arbetarklassens ställning.

Det läge som uppstått genom stormaktskriget utnyttjas av de ekonomiskt härskande skikten i Sverge till att öka utsugningen av massorna och genomföra sänkning av arbetarklassens levnadsstandard för att berika kapitalisterna. Fackföreningsrörelsens reformistiska ledning bygger sin nuvarande politik på samarbete med borgarklassen, uppfyller reaktionens önskemål, anpassar sig efter "samlingsregeringens" direktiv för statlig utplundring av folket, godkänner sänkning av reallönerna (ramavtalet) samt uppträder öppet för lägre arbetslöner, såsom fallet är t. ex. i byggnadsindustrin, där LO-ledningen givit sin anslutning till oerhörda lönesänkingskrav. Denna arbetarfientliga politik motiveras bland annat med hänvisning till av kriget skapade svårigheter och med det bedrägliga talet om att arbetarna måste sänka sin levnadsstandard för att landet skall undgå den inflationsfara, som i verkligheten frammanas av den ruinerande upprustningen och den kapitalistiska misshushållningen.

För att kunna genomföra denna politik i fackorganisationerna bryter de högsta fackliga ledningarna stadgar och kongressbeslut, kränker fackföreningarnas självklara stadgeenliga rättigheter och försöker att helt avskaffa den fackliga demokratin. Medlemmarnas demokratiska

rättighet att i allmänna omröstningar uttala sig om sina egna arbets- och lönevillkor avskaffas diktatoriskt. Ett fåtal — ofta av fackförbunds- och LO-ledning utsedda funktionärer — avgör avtalsfrågorna och fastställer den standardsänkning, som passar arbetsköparnas och ”samlingsregeringens” strävanden.

De reformistiska ledningarna dekreterar uppifrån vilken inrikespolitisk uppfattning och vilken ställning till utrikespolitiken som medlemmarna och funktionärerna skall intaga. Landsorganisationens cirkulär 1144 och 1214, Kommunalarbetarförbundets styrelsebeslut att fackföreningsmedlemmarna icke får köpa den arbetartidning de vill eller besöka de arbetarmöten som intresserar dem, med risk av uteslutning, samt Metallindustriarbetarförbundets cirkulär nr 3, vilket bland annat dekreterar, att medlemmar som vill kämpa mot standardsänkningen och försvara de demokratiska rättigheter stadgarna tillerkänner dem skall uteslutas — allt detta går stick i stäv med fackföreningsrörelsens grundprinciper, står i strid med stadgar och organisationspraxis samt gagnar uteslutande reaktionens anlopp mot arbetarklassens levnadsstandard. Detta är ett försök att hindra arbetarklassen att föra en mot borgarklassen inriktad självständig politik.

Bland arbetarna har, oavsett partitillhörighet, uppstått en stark opposition mot denna politik. I särskild grad har arbetarna reagerat mot Metallindustriarbetarförbundets cirkulär nr 3, som utvidgar de reformistiska ledarnas tidigare förda, reaktionära kamp mot kommunisterna, till att gälla även partilösa och socialdemokratiska arbetare, vilka tillsammans med kommunisterna i fackorganisationerna kämpar för att avvärja standardsänkningen, hindra splittringen och bevara den fackliga demokratin.

I denna för den svenska fackföreningsrörelsen allvarliga situation manar kommunistiska partiet fackföreningsfolket, att modigt kämpa för bevarandet av levnadsstandarden. Bekämpa ledarbyråkratins klassfientliga politik, slå vakt om den fackliga demokratin och fackföreningsrörelsens enhet på klasskampens grundval. *Fackföreningsfolket måste tillbakavisa varje försök att organisatoriskt uppdelas fackföreningsrörelsen efter partipolitiska linjer. (Oljelunds förslag i Ny Tid att bilda kommunistiska fackföreningar.) Fackföreningsrörelsens organisatoriska enhet är förutsättningen för dess klassmässiga slagkraft i kampen för massornas intressen.*

De medlemmar i fackföreningarna, som på grund av ovan nämnda dekret uteslutes måste återintagas. Alla ärliga klasskämpar måste ha rätt att tillhöra fackföreningsrörelsen. De stadgenligt valda styrelserna och funktionärerna måste få behålla sina funktioner och medlemsmajoritetens vilja ifråga om styrelse- och funktionärsval måste respekteras av förbundsledningarna.

Fackföreningsmedlemmar!

Slut mangrant upp till fackföreningsmötena!

Möt reaktionens nya attacker med allt hårdare motstånd och kräv full kompensation för dyrtiden!

Kämpa för en enig, demokratisk, fri och slagkraftig fackföreningsrörelse!

SVERGES KOMMUNISTISKA PARTI
Centralkommittén.